

stændigheder ikke nogen Afgjørelse af en privat Retsstrid mellem Parterne, som Registrator der kommer ind paa. Forholdet kan jo stille sig saaledes, at den, som anmelder det sidste Mærke, maatte i god Tro sige: „Jeg har brugt dette Mærke længe, det er den Anden, der er kommen mig i Forløbet og har efterlignet mig.“ Dette kan da blive Gjenstand for en privat Retsstrid mellem de to Parter, men det har Registrator slet ikke at blande sig i. Han har kun at afgjøre, om Mærkerne ligne hinanden for meget eller ikke; men hvem der har Ret til at føre det ene eller det andet Mærke, hvem der er den, der har søgt at efterligne den Anden, samt alle dermed i Forbindelse staaende Retsstridigheder har Registrator ikke det Allermindste med at paapege. Saa at heller ikke i dette Tilfælde kommer Registrator i Virkeligheden til at afgjøre nogen Retsstrid mellem Parterne. „Jeg havde ogsaa næsten troet, at den høitærede Minister kunde gaa ind paa denne Sænk, saa at han idetmindste langt fra vilde tillægge § 6 Nr. 5 en saa stor Betydning, som han syntes at antyde under forrige Behandling. Nr. 5 er jo, som jeg tillod mig at nævne før, sat ind af Landsstinget, og det med forholdsvis stærkt Flertal, nemlig med 29 Er. imod 16, og jeg skal erindre om, at der var saa meget mere Grund til at sætte denne Bestemmelse ind, som Regeringen i Motiverne til sit oprindelige Lovforslag ligefrem henviser derpaa. Hvede Medlemmer ville maatte erindre, at Forslaget oprindeligt da det kom til Landsstinget, bestemte, at Anmeldelse skulde finde Sted hos de forskjellige Politimestre og Borgmestre i Landet, og at det derfor ikke var muligt at paase, at der ikke blev anmeldt et Varemærke paa et Sted, som maatte allerede var anmeldt et andet Sted, hvorfor man ogsaa, som det udtales i Motiverne, var nødt til at lade Parterne udfægte denne Sag alene. Derefter tilføies det: „En modfat Regel“ — altsaa en Regel som den, der nu staar i § 6 Nr. 5 — hvorefter det skulde paahvile Dvirgheden som Nødt at undersøge, om den, der anmelder et Mærke, ikke maatte vige for en tidligere Anmelder, vilde enten forudsætte, at man maatte forlade det i Forslaget fulgte System, hvorefter Anmeldelserne foregik ved Lokalregistre, og indføre et Centralregister, eller vilde have til Følge, at der forud for Indregistreringen af ethvert anmeldt Mærke maatte ske en Indbaldelse af alle dem, der maatte formene at have bedre Ret til det paagældende Mærke.“ Det er altsaa i Motiverne til det oprindelige Lovforslag forudsat, at, dersom man vilde gaa den Vej, som Lovforslagets § 6 Nr. 5 nu gaar, saa maatte man have et Centralregister. Derefter gik Landsstinget til at indføre et Centralregister, saaledes som Lovforslaget nu ogsaa indeholder det, og det er jo da en Selvsølge, at man tager den Forbehold, som Regeringen i Motiverne til Lovforslaget lige-

frem har henvist til, at man vilde faae, naar man havde et saadant Centralregister. Jeg skulde altsaa tillade mig at formene, at der, naar man ser hen her til, vil være saameget mindre Grund for Ministeren til at tillægge den Omstændighed, om Nr. 5 bliver staaende eller ikke, nogen for Lovforslaget afgjørende Betydning. Den er et Konsekvens med hvad der allerede er bleven antydet i Motiverne, dengang Regeringsforslaget første Gang blev forelagt, og Udvalgets Flertal har ganske i Overensstemmelse med Flertallet i Landsstinget anset det af mange Grunde, som tidligere ere berørte, for særdeles rigtig og hensigtsmæssigt atter at indføre denne Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter det var gaaet ud i den Skikkelse, hvori det i denne Session blev forelagt. Men naar jeg før nævnte, at Udvalgets Flertal var enig med den høitærede Indenrigsminister i, at Registratoren ikke bør have nogen Myndighed til at afgjøre en privat Retsstrid mellem to forskjellige Parter, men kun skal afgjøre rent faktiske Spørgsmaal, som vedrøre, hvad han kan se i sit Register, forekommer det mig, at det Forslag, som den høitærede Minister harillet under Nr. 7, ligefrem medfører en saadan Følge, som den høitærede Minister i saa høi Grad ønsker at undgaa, nemlig den, at Registrator vil komme til at afgjøre en privat Retsstrid mellem Parterne. Der staar nemlig i Udvalgsforslaget Nr. 7: Som Nr. 4 indskydes: „Naar Mærket i Genhold til Forstrykterne i § 6 ikke burde have været indregistreret, eller naar en Indregistrering ifølge Bestemmelsen i § 13 taber sin Gyldighed.“ § 13 taler om det Tilfælde, at, naar En tidligere har benyttet et Varemærke, saaledes, at det har været anerkendt som hans Mærke, kan han 14 Dage længere end alle Andre melde sig med dette Varemærke og forlange det indregistreret, og er der Noget, som tidligere har faaet det indregistreret, skulde de vige for ham. Nu kommer altsaa det Tilfælde, vil jeg sige, at en Mand har faaet et Varemærke indregistreret, og at der da i det Tidrum, hvori det er tilladt, melder sig den Anden, som siger: Det er mit Mærke, jeg har altid brugt det, og i Genhold til § 13 forlanger jeg, at det først indregistrerede Mærke skal udgaa. I dette Tilfælde er en af to Ting mulig. Enten siger den, som først har faaet det indregistreret: Det er ganske rigtig, det erkjender jeg. Saa gaar Sagen af sig selv i Genhold til Lovforslagets § 7 Nr. 1. Indtræder derimod det andet Tilfælde, at den, som først har faaet Varemærket indregistreret, siger: Jeg erkjender paa ingen Maade, at den, som nu forlanger det, tidligere har brugt det paa en saadan Maade, at han er berettiget til i Genhold til § 13 at fortrænge mig, det forlanger jeg, at han skal føre Bevis for, saa have vi den private Retsstrid gaaende, og saa er Spørgsmaalet: Vil det paaligge den, som i Genhold til § 13 vil fortrænge den først-